

tage en eller anden mindre Rettelse paa andre Punkter.

Dette med Hensyn til det almindelige Princip. Paa hvad den ærede næstsidste Taler (Christensen) anførte, har han allerede faaet Svær af den sidste Taler (Sonne). Det ligger overmaade nær, at man ikke kan stole paa, at en saadan Forseelse ikke vil blive begaaet, thi i saa Fald behøvedes Lovens Slet ikke; men dertil kommer, at man slet ikke behøver, som der siges, at forudsætte Mangel paa Værsfølelse, for at forestille sig, at det, som man her vil afværge, kan blive foretaget; thi en Matros bliver virkelig ikke til en stor Forbryder, fordi han, efter at have overstaaet en meget besværlig Rejse, nu nogle Dage vil more sig iland, og der hører ikke stor Dristighed til at forudsætte, at naar den Straf, han isalder ved at tage sig Landlov, er for ringe, idet han kun bliver idømt en lille Bøde, vil han lettelig betragte den blot som en Slags Forhøielse i hans Entreebillet til et eller andet offentligt Forlystelsessted, som han mulig kunde falde paa at gaae ind paa, for at more sig efter Rejsen. Men medens man nu ikke kan sige, at dette er nogen stor Forbrydelse, er det alligevel en Sag, som for Skibsfarten kan blive af meget stor Betydning. Man kan godt tænke sig, at en større Deel af Mandstabet bleve enige om, at de trængte til Landlov for at kunne faae nogen Rystighed, og at de saa drog væk uden Tilladelse og bleve borte i flere Dage, vel vidende, at den største Risiko, som de derved løbe, var en saa ringe Decour i deres Hjør, at den ikke vilde være andet end et rimeligt Vederlag for den opnaaede Fornøielse; men det er for Skibsfarten en meget alvorlig Sag, at Skibene med Hensyn til Losning og Ladning ikke skulle nødes til at hulle sig igjennem med det Strab, som leilighedsvis kan opdrives, eller om de dertil have den Assistance, hvorpaa de have regnet. Dette har ofte stor Betydning i den store Concurrence, der finder Sted i Henseende til hurtig Rejse og deraf flydende hurtig Ladning og hurtig Losning, for ikke at tale om den uberegnelige Betydning, det kan have for den videre Rejse, at en gunstig Leilighed ikke skal gaae tabt. Jeg troer altsaa, at der er god Grund til at foretage den lille Forandring, der her er fore-

flaaet, og som ikke staaer alene, idet jeg forbeholder mig, naar vi komme til § 43, at gjøre det indlysende, at det hverken er praktisk eller juridisk tilstedeligt paa det Punkt at tage Lovforslaget, som det nu foreligger.

Besværlig: Den første ærede Taler, som ubtalte sig mod de her omhandlede Endringsforslag og navnlig mod det, som gaaer ud paa, at Bestemmelsen om, at Bøderne i det Hele ikke maae opløse til Mere end Halvdelen af den paa Rejsen fortjente Hjør, skal forfalde (Haste), udhævede som Grund til ikke at stemme for Endringsforslaget, at det var uenslignende, at dette Thing ikke gjorde Forandringer i det, der var vedtaget af det andet Thing med stor Majoritet. Jeg vil bede det ærede Medlem at have denne Betragtning stærkt i Minde, naar han betragter Forholdet mellem det Endringsforslag, som han nu modsætter sig, og § 43. Hvis det forholder sig saaledes, som han anførte i Henseende til Bestemmelsen i 3die Stykke franedet af § 5, vil jeg blot udhæve, at efter § 43, saaledes som denne nu er kommen til os, kan den paagjældende Bestemmelse i § 5 gaae ud ved Overenskomst, det vil altsaa sige, at ved Forhøringscontracten kan det hele Træksbedelsystem, som han lagde saadan Vægt paa, falde aldeles bort. Dette foregimner mig at være en Betragtning, som især maae faae Betydning for hans Opfattelse af § 43. Hvad angaaer selve Spørgsmaalet om den Bestemmelse, der saaledes er foreslaaet at skulle udgaae, skal jeg gjerne erkende, at det kan være tvivlsomt. Paa den ene Side staaer, at Mandstabet i enkelte Tilfælde bliver straffrit, og paa den anden Side staaer en Forandring i den Sædvane, som i mange Aar har bestaaet for Mandstabet paa lange Rejser eller reitere for dette Mandstabs Familier. Men Hovedsagen er, at naar man holder saameget paa denne Bestemmelse i § 5, bliver man nødt til at forfaste § 43.

Indenrigsministeren: Der er flere ærede Talere, der have henoist til, at man ikke uden bydende Nødvendighed skulde gjøre Forandring i det af det andet Thing vedtagne Forslag for ikke at besvare det med en gjentagen Behandling af Lovforslaget, og man kunde vist-